

ADEMARI

EPISTOLA

DE APOSTOLATU SANCTI MARTIALIS.

(Apud Mabill. *Annal.* tom. IV, Append., p. 717.)

ADMONITIO.

(Mabill. *Annal.*, lib. LVI, n. 49)

Habitu est hoc anno apud Lemovicis concilium, ^A tes'e Ademaro Cabanensi in apologetica epistola de apostolatu sancti Martialis, quem contra Benedictum Clusensis monasterii priorem asperiore stylo propugnavit. Inscripta est hæc epistola Jordano Lemovicensi episcopo, Odolrico *doctissimo abbati monasteriorum beati Martialis*, Rainaldo levite et Alberico, cæterisque majoris beati Stephani ecclesiæ canonicis; Aimerico, Petro ac Geraldo decano atque Adelardo, aliisque sancti Martialis monachis; Engelrico, fratricque ejus Teotardo beatæ Mariæ Aniciensis canonicis; Wernoni grammatico beati Petri apostoli *Belliloacensis* ecclesiæ monacho; Geraldo sancti Augustini Lemovicensis monasterii abbati, Rotgerio sanctæ Valeriæ Cambonensis cœnobii præposito; item Geraldo doctissimo Sollemniacensi abbati, Arnaldo Rothenensi et Theoderico Mettensi episcopis, necnon Cunegundi augustæ, Cononi seu Conrado Cæsari Augusto, Willelmo Aquitanorum duci, denique Joanni Romano papæ. Ex his tres postremos aliis se intermiscere ait, ut, si forte hæc epistola ad eos pervenit, suæ sententiæ arrideant. Cæteros prædicto Lemovicensi concilio interfuisse puto, de quo hæc subdit Ademarus. « A vobis quidem non sine grandi exaltatione, finito concilio Lemovicensi, quarto die mensis Augusti abcessi, revertens ad Egolismam civitatem, ubi ab ipsa tenerrima pueritia hæcenus, ætate quadragenarius, vitam in monasterio beati Eparchii transigo. » Porro annum quo hæc scribebat, in consequentibus diserte exprimit his verbis. « Nam adhuc usque in præsentem ævum quo loquimur, qui est millesimus xxviii ab incarnatione Domini nostri Jesu Christi, per indictionem xi, ab assumptione autem beati apostoli Martialis non-gentesimus quinquagesimus quartus, non sunt nisi clx anni, ex quo monasticus ordo in hoc loco, »

ibique toto mense Septembri remoratus, frequentes de eodem argumento collationes habuerat, maxime in conventiculo monachorum *Egolismensium et Brantostmensium*, qui illuc ad festum nativitatis beatæ Mariæ convenerant, multosque in suam sententiam pertraxerat, gloriatus, Ademarus apud Lemovicæ a se devictum et superatum fuisse. Id ubi rescivit per suos Ademarus, acrem illam et aculeatam adversus Benedictum scripsit epistolam, in qua ea quæ in disceptatione Lemovicensi dicta actaque fuerant, commemorat, multaque glorianter a Benedicto prolata, nempe se nepotem esse abbatis Clusensis, novem annis grammaticæ in Longobardia et Francia studuisse, et duo millia solidorum magistris suis dedisse; se duas magnas domos habere libris omnis generis refertas; et postquam e schola exierit, fore ut nemo sub cælo ipso sapientior futurus sit. Ad hæc se priorem esse monasterii de Clusa, ibidemque post mortem avunculi sui futurum abbatem; et multa id genus, quæ ab Ademaro saltem exaggerata non dubito. Certe Ademarus ipse modestiæ fines hac in epistola excessit, in qua Benedictum omni conviciorum genere afficit, Hebionitam et hæreticum eum appellans, ob hanc scilicet causam quod sancti Martialis apostolatum refelleret. Hunc autem ita mordicus asserebat Ademarus, ut, etiamsi aliter papa statueret, se ei non obediturum dicat, ne Deo, qui Martialem apostolum creasset, non obedire videretur. Porro hanc quæstionem definiri non posse nisi in generali concilio omnium episcoporum Galliæ et Italiæ una cum papa Romano. Cum eodem Benedicto Lemovicis venisse dicitur Bernardus quidam, Ravennæ monachus, medicinæ artis peritus, qui idem cum Benedicto sentiebat. In eadem quoque sententia erat Salgionius, ex canónico factus monachus Ange-riacensis, qui tamen aiebat se cum Hierosolymam

ADEMARI EPISTOLA DE APOSTOLATU MARTIALIS.

Domini gloriosissimis atque præcellentissimis pastoribus sanctæ Ecclesiæ, JORDANO Lemovicensi episcopo, atque ODOLRICO grammatico doctissimo abbati monasteriorum beati Martialis apostoli, necnon et reverentissimis patribus philosophicis studiis liberaliter instructis RAINALDO, sedis Lemovicæ levitæ, et ALBERICO et omnibus protonartyris beati Stephani ecclesiæ canonicis : AIMERICO et PETRO perito architecto, ac GERALDO decano atque ADALARDO, necnon cæteris omnibus supradicti apostoli monachis : ENGLERICO et fratri ejus TEOTARDO grammaticis, sedis Aniciensis beatæ Mariæ matris Domini ecclesiæ canonicis : WERNONI grammatico, beati Petri apostoli Belliloacensis ecclesiæ monacho : GERALDO sancti Augustini Lemovicensis monasterii abbati, sed et cunctæ congregationi ejus : ROTGERIO sanctæ Valeriæ Cambonensis cœnobii præposito : item GERALDO viro doctissimo Sollempniacensi abbati et omnibus monachis ejus : ARNALDO Rothemensi episcopo ; THEODERICO grammatico Metensi episcopo ; CONEGUNDI Romanorum Augustæ ; CONONI Cæsari Augusto imperatori : WILLELMO grammatico orthodoxo et potentissimo Aquitanorum duci ; JOANNI Romano papæ, ADEMARIUS Egolismensis, presbyterorum ultimus, rectæ fidei regulæ per omnia observantiam, in fide, spe et charitate Domini nostri Jesu Christi unigeniti Filii Dei secundum sanam apostolorum doctrinam.

Nolo vos mirari eos cum quibus nunquam locutus sum, adhuc de apostolo Martiale, tres tantum dico, papam videlicet ac Cæsarem, atque Aquitanicæ ducem, inter nomina vestra me intermiscuisse, cum si forte hæc ad eos pervenerint, opto serenitatem eorum his veris assertionibus arridere. A vobis quidem non sine grandi exultatione finito concilio Lemovicensi quarto die mensis Augusti abcessi, revertens ad Egolismam civitatem, ubi ab ipsa tenerrima pueritia hactenus, ætate quadragenarius, vitam in monasterio beati Eparchii transigo. Exultabam enim vos incongruam inolitam erroris causa ab anterioribus clericis Aquitanicæ negligentiam, qua parvipendebatis sanctum apostolum Dei Martialem, non aliter quam unum de modernis confessoribus, aut junioribus modernis episcopis, modo per Dei gratiam respuisse, et de eo quod antiquus et naturalis apostolus ipse beatus Martialis, sicut attestatur antiqua traditio Patrum nostrorum, et assertio vera Græcorum, veritatem potius recuperasse quam inchoasse. Vobis enim quatuor solummodo nunc specialissime loquor, pontifex Jordane, Odelrice abba, Rainalde atque Aimirice. Itaque me cum abbate Amalfredo et cunctis fratribus, et cum episcopo Romano in Domino de gloria veritatis beati

volarem ad vos et requiescerem. Imitabamur vestrum imo antiquissimorum Patrum veterem, bonum et laudabilem morem in litanis et in omnibus diurnis agendis de eodem sancto apostolo : et ecce serpens veterinosus omnia hæc, quæ ad laudem Dei et profectum sanctæ Ecclesiæ bene fuerant ab authenticis viris inchoata ac potius recuperata, perturbavit ; ac præter me solum et Gauzbertum vestrum, omnes a veritate aversi sunt. Nam ego pro veritate usque ad mortem libenter decertare festino, sciens utilius esse scandalum nasci quam veritatem describi ; et neque mors, neque vita, neque instantia, neque futura, neque angeli, neque principatus, neque altitudo, neque profundum, neque creatura aliqua poterit me separare a charitate et veritate Dei, quæ est in Christo Jesu Domino nostro et in Martiale ejus apostolo.

Duo itaque ex nobis, veste tantum et nomine, non actibus neque moribus, monachi, quorum nomina intra cœpta inserere sacrilegum duxi, in hoc Septembri mense sine benedictione a monasterio suo ad Lemovicense territorium quod dicitur Buxeria devenientes, ibi a serpente antiquo infelicissime corrumpi se permiserunt draconis veneno, a quo iam scilicet Longobardo hæretico, monachico quicquam schismate induto, verum non monacho, sed diabolo. Nec attenderunt a falso propheta, qui a Clusa Longohardensi venit ad Aquitaniam in vestimentis ovium, intrinsecus autem est lupus rapax. Ipsum Dei archangelus Michael et angeli ejus a facie Dei projiciant, ut non valeat cum suo rege draconem in Ecclesia catholica, neque locus ejus amplius inveniat in cœlo ; ut magna vox sanctorum audiat in cœlo, quod est Ecclesia præsens, dicentium : Nunc facta est salus, et virtus, et regnum Domini nostri et potestas Christi ejus, et gloria ac veritas apostolorum ejus. Ideo lætentur cœli et qui in eis habitant. In concilio sane Lemovicensi lingua sapientium, qui vos estis, ornavit scientiam ; ad Buxeriam vero os fatui vino, imo veneno madefacti serpentino ebullivit stultitiam. Vos enim in charitate radicati et fundati, per charitatem patientes, benigni, non æmulantes, non agentes perperam, non inflati, non ambitiosi, non quærentes quæ vestra sunt, non irritati, non cogitantes malum, non gaudentes super iniquitatem, congaudentes autem veritati, manifestare curastis populo veritatem, quia Martialis ipse est naturalis apostolus, non, sicut canes oblatrantes dicunt, novus, sed antiquissimus atque per omnia a Christo post XII apostolos priores electus ; et non solum apostolus, sed etiam Christi in carne discipulus, et beati Petri principis apostolorum condiscipulus. Maius est enim esse in carne discipulum

discipuli Christi : et licet quatuor evangelistæ de eo taceant, quippe qui summam facta Domini perstrinxerunt, tamen liber gestorum ejus conscriptus a discipulo ejus Aureliano, a catholica semper Ecclesia susceptus, sufficienter a principio memorat gratiam apostolatus ejus. Langobardus vero quidam, Hebionita potius quam cœnobita, ipso suo nomine indignus, qui congruentius censi debuisset maledictus per veritatem quam benedictus per falsitatem, in Buxeria ecclesia hospitatus, blasphemias non solum in apostolum Dei Martialem, verum etiam in ipsum Filium Dei nefandas in conventiculo monachorum Egolismensium, et Brantomensium, et presbyterorum Lemovicensium, qui propter civitatem Dei genitricis ac perpetuæ virginis Mariæ festivi advenerant, evomere non timuit. Et veluti Arriomanitis et Fotinianis ac Manichæis et cæteris a Deo alienis hæreticis mos est, ut sint loquaces multum et volubili linguarum rotatu perfaciles (hoc enim solum proprium est hæreticorum), quatenus brutos auditores suos, quia simplici veritate nequeunt saltem mirabili et figurata garrulitate, dum in eis eloquentia non sapientia miratur, elidant in foveam erroris, dicaciter omnibus vestram auctoritatem male imputare cœpit, vituperans eos, quicumque vestro jussu in beato Martiale apostolicas orationes receperant, quicumque ejus nomen in litanis in ordine apostolorum ante martyres recitabant : asserens omnes in vanum orare qui eum prædicabant apostolum, tamque orationes et litanias nihil nisi in peccatum valere detestabiliter oblatrabat; et huic rei consentientes anima et corpore jam damnatos esse more astuti serpentis insibilabat. Missas beati apostoli, quas pastor noster venerabilis Odolricus presbyteris largiri juserat, pro luto esse et omnes igne debere comburi. « Beati, inquit, apostoli tui talis missa lutum est, in vanum est, et similiter est quasi super altare quis lutum terræ superponat; hæreticos esse qui eas recitant. Aquitaniam fœdatam tali et tanta hæresi : episcopos Aquitanicæ rusticos, qui jam antea quando hanc hæresim primitus audierunt surrexisse, non concilium mox congregaverant, totumque locum sancti Martialis non excommunicaverant et abominati non fuerant prohibentes in eo... sacrum ministerium et divinum officium : Odolricum abbatem parum intelligere litteras et parum doctum esse, sed coram rusticis fingentem se sapientem : monachos sancti apostoli idiotas, et nullam sapientiam litterarum in eodem monasterio; ipsum abbatem et ejus monachos falsum apostolatam erexisse causa pecuniæ qua abundant, et causa elationis ac superbiæ; ipsos esse vitiosos, superbos, æstimantes se solos admirabiles et omnibus congregationibus monachorum superiores

A ego affirmo sanctum Martialem non esse apostolum ullo modo. Ego dico vitam ejus totam falsam, ipsum affirmo nunquam fuisse in carne discipulum Christi, nullo modo fuisse ad cœnam, nullum obsequium Domino præbuisse ad abluendos pedes; Dominum solum cum solis duodecim illam cœnam fecisse: verba quæ in cœna locutus est, solis undecim dixisse filio perditionis exeunte; nec Mariam matrem Domini, neque alium aliquem ibi interfuisse. Ipse, inquit, Jesus posuit vestimenta sua, ipse præcinxit se linteo, ipse misit aquam in pelvim, nullumque ministrum habuit. Ego, inquit, prælium faciam quod sanctus Martialis non est apostolus, si aliquis mihi contradixerit. Ego paulo ante sui Lemovicas, quando propter timorem episcopi, ne eos pro hac re excommunicaret et ut furtivo eorum apostolo assentiret, illi monachi deportaverunt ipsum contrafactum apostolum ad sedem. Ibi canonici sancti Stephani, quia sciebant me valde sapientem, secreto rogabant me ut destruerem hunc apostolatam, et in capitulo sancti Stephani tentaverunt mecum contendere illi stulti et illiterati monachi qui hoc furtim invenerunt; sed statim obmutuerunt verecundati et timore perterriti, et nullam auctoritatem potuerunt mihi pandere, nec in veteribus libris alicubi, vel in lætaniis veteribus eum apostolum prædicari. Et dum quidam Ademarum, qui aliquid grammaticæ artis videbatur scire, quique hanc hæresim primus, et plus causa adulationis, ut placeret abbati et monachis; corruptus quoque pecunia ab illis, sine ulla veterum auctoritate condiderat, suadens, brutis et stultis recte eum prædicari apostolum; disceptare vellet mecum, mox ad primum eloquium meum nesciens quid responderet, confusus turpiter abscondit se, fugiens sapientiam meam, nec amplius eum videre potui, quia sapientem me intelligens reveritus est a facie mea. » Et cum nostri dicerent ei : « Nos putabamus Ademarum sapienti nosse respondere, et ipse multas auctoritates solitus est nobis referre, qualiter beatus Martialis est naturaliter apostolus, et quia si prædicamus eum apostolum non obest nobis, sed prodest. Unde et ei obtemperantes propter exemplum et amoris societatem congregationis ipsius sancti Martialis, jam ante unum mensem in consuetudine accepimus eum commemorare apostolum. » Ille intulit : « Nunquam ille stultus Ademarum erit ausus de hac re contra me mutire, alioquin factis, non verbis luctabor cum eo, aut sicut in lite pugnatorem meum faciam decertare cum pugnatore ejus, et factis super altare sacramentis pugnatorem meum habebit victoriam. »

Præmissi pastores, audistis voces hæresiarchæ nefandas et fallacissimas, inutilissimas et iniquissi-

tristitiæ, qua molesti erant pro illo hoste veritatis, Stephanus et Daniel monachi me clamant, et ad illum usque Antichristum (nam qui voluntati et facto Christi contrarius est, Antichristus est) perducunt. Cui ego prior: « Negas, inquit, Martialem esse apostolum. » Et ille qui cum fratribus adhuc ibidem litigabat voce clamosa, oculis sanguineis, vultu inflato, respondit: « Nos de sancto Martiale nihil loquebamur, sed de quibusdam quæstionibus Evangeliorum. » Et Stephanus ait illi: « Tu modo negabas sanctum Martialem interfuisse cum Domino inter undecim apostolos. » Ego graviter ad verbum commotus, aio: « Audi. Vere est apostolus beatus Martialis. » Et ille spiritum suum totum proferens ait mihi: « Dic quomodo. » Et ego: « Si verum est ut ab ipsius Christi ore in carne potestatem ligandi et solvendi acceperit, non ab homine alio, ergo vere et totus et integer et plenus et perfectus et naturalis est procul dubio, et magnus et egregius et gloriosus apostolus. » At ille negare hoc nequaquam valens ait: « Certe hoc verum est. Sed dico quia illam potestatem nulli, nisi undecim apostolis Christus concessit. Martialis vero nunquam amplius prædicatus est apostolus, quousque hesternæ die tu inventor hujus rei fuisti. » Cui ego: « Præter scriptorem vitæ ejus qui in tempore apostolorum fuit, qui luculentissime et luce clarius apostolatam ejus patefacit, post eum alii, etiam priores nostri, eum aperte prædicaverunt apostolum ubique, tam in responsoriis quam in hymnis et in quibusque dictatibus et in multis scripturis. » At ille ait: « Nec tu, nec iste, nec ego credamur, libri credantur. Veniant libri. » Et ego: « Episcopus, inquit, vult intrare ad missam, quam volo audire; insuper et nimia deusitas multæ turbæ in hoc loco imminet nobis, et magnus tumultus populi infestus est disputantibus nobis. Attende nos usque in crastinum, et librorum tibi testimonia coram exhibebo, in quibus reperies eum antiquitus scriptum apostolum, tam in litaniiis quam in aliis. Nam libri non possunt huc venire nisi fuerint delati, quod participium fateor. » Ille aut non intelligens, aut voluntarie invidiosus, retulit ad Buxeriam dixisse me illi omnes libros deletos, cum aliud sit delatus, aliud deletus; adeo quidem est ille contentiosus malevolus, tametsi in grammaticâ arte esset acutissimus, non Latinitatem mecum disceptans in eodem loco ridiculis barbarismis corrumpere. Nam ego Latialiter loquens, Latialiter ipsum compellebam loqui, et barbære quasdam dictiones proferentem dissimulans, patienter celabam circumstantibus. Et dicente illo: « Martialis est apostolicus vir, non apostolus; » ac me ei obsistente: « Martialis non est apostolicus vir, sed apostolus, nam unus est ipse de septuaginta duobus apostolis; »

A confusus siliit. Et mox surgens fugere cœpit in turba, velut canis reus; verum manu mea per vestimenta brachiorum comprehensus, legere compulsus est Marcam referentem: *Convocatis Jesus duodecim cœpit illos mittere binos.* Et occasionem nactus propter *duodecim*, ait: « Nihil aliud quæro, hæc est auctoritas mea, » et recessit. Quem secutus cœpi ei leviter quædam Hieronymi dicta super auctorabilem assertionem nostram referre inter turbam. Ille respondit: « Tu bene loqueris et rationaliter, et tecum scio loqui, sed cum monachis illis nescio ratiocinari, quia irrationabiliter loquuntur; et dico tibi per Deum, antequam tu advenires, nihil locuti eram de sancto Martiale; sed tui monachi dicebant Paulum non esse apostolum, et ideo scandalizabar cum eis. » Tum ego: « Quamvis Paulus non sit unus de duodecim, verumtamen qui eum negat esse apostolum hæreticus est. » Et ille: « Ita est. » Talis modo uterque discessimus, nec amplius valui eum videre, licet curiose investigare, quousque sero facto obviavi eum dicta jam vespera. Talis fuit confessio mea. Qui per divinum splendorem gaudio per-fusus die eodem, utpote contemptus a basilica sedis corpus apostoli ad Salvatoris basilicam relatum gloriose, et omnia prospere gesta, forte ad officium vespertinum in sepulcro ipsius apostoli cum pluribus clericis præsens, post psalmos apostolicos excelsa voce primus protuli hæc verba modulaminis: *Cives apostolorum et domestici Dei advenērunt hodie portantes pacem et illuminantes patrias, dare pacem gentibus et liberare populum Domini;* ac subjunxi hæc verba: *Exsulet cælum laudibus, resultet terra gaudiis, apostolorum gloriam sacra canant solemnia, usque ad finem.* Quas laudes omnes qui aderant clerici una mecum jocundis vocibus et allisonis personabant. Quibus expletis repente video memoratum cucullatum Antichristum de turba densa exire. Ego gavisus, utpote non credens lupum, sed agnum videre, apprehensa ejus dextera eduxi eum ad cancellos, ubi spreto colloquio nobilium charissimorum parentum meorum, qui ad festivitatem de longinquo venerant, ac pro mea utilitate ibi me expectabant, resedi cum viro, ut putabam, angelico. Me delusum clamo, me imprudentem doleo, quod non prævidi in agno lupum, in pisce draconem, in anguilla anguem, in ove leonem, in ariete leonem, in Langobardo Troglodytam, in monacho Manichæum, in Christiano Antichristum, in homine diabolum; certe si præviderem, nec ave ei dicerem. Qui enim dicit ei, ave, sicut duo memorati nostri fratres ab eo subversi, communicat operibus ejus malignis.

Itaque nobis loquentibus Aimiricus monachus obtulit ei veterrimum volumen de Vita sancti Martialis apostoli, ubi refert Martialem non gentilem sed Hebræum fuisse et quædam illius prædicationes. Quædam Martialis

Pentecosten nullum habuerunt discipulum). Martialem eo quod contribulis ei erat, non alii apostolorum, sed Petro familiariter se sociasse; Martialem instinctu Petri obsecrandantem Domino in omnibus; Martialem miraculo Lazari interfuisse; Martialem adolescentem in cœna sancta Domino ministrasse; Martialem januis clausis Domino intrante, quando ibi Thomas non erat, cum aliis apostolis adfuisse, ibique ligandi ac solvendi potestatem non a Petro, sed ab ipso Domino cum cæteris apostolis, et cum eodem Petro, ac Spiritum sanctum accepisse; Martialem cum undecim in Galilæam hortante Petro abiisse, ibique potestatem prædicandi Evangelium in omnes gentes non a Petro, sed ab ipso Domino cum reliquis apostolis et cum eodem Petro suscepisse; Martialem ascensionem Christi cum cæteris reliquis apostolis adfuisse, ibique benedictionem episcopalem, non a Petro sed ab ipso Domino cum aliis discipulis et cum Petro suscepisse; Martialem cum cæteris apostolis intrasse et exisse usque in Pentecosten, tumque cum aliis apostolis Spiritum sanctum de cœlo suscepisse, et omnium linguarum scientiam percepisse, et cum aliis apostolis invincibilem resurrectionis Christi testem exstitisse; Martialem post perceptionem Spiritus sancti a Petro non dissociatum fuisse, sed una cum eo Antiochiam venisse; Martialem rogante Petro ut fratrem, non iubente ut discipulum incessanter tam absente quam præsentem eodem Petro verbum Dei prædicasse in Græcia: quippe ut perfectum Christi discipulum et ab eo perfecte per se primum, deinde per infusionem Spiritus sancti eruditum et in linguarum sermocinatione ad quamcunque gentem pervenisse perfecte scitum; Martialem rogante Petro ut fratrem, non imperante ut discipulum, venisse cum eo Romam; Martialem non Petri arbitrio, sed Domini præcepto missum fuisse in Galliam, per affatum ejusdem beati apostolorum principis. Hæc dum perlegisset; nec valeret eum negare vere apostolum Dei, quippe qui tantorum gratia donorum cum undecim apostolis ab ipso Christo donatus sit, tandem erupit in hanc falsam vocem fronte rugata: « Solent dicere nonnulli Vitam ejus veteranam, quando hic locus arsit, perisse incendio, in qua nihil horum legebatur, nisi duntaxat quod post ascensionem Domini ad Petri prædicationem sit conversus, sicut alii multi ex paganis, et ab eo eruditus, et post longum tempus ordinatus episcopus, et ad solam urbem Lemovicum missus, sicut Apollinaris ad Ravennam et Marcus in Alexandriam; quemdam vero monachum hujus loci hanc Vitam mendacio suo fluxisse adulatorio, ideo eam non credo. Tamen hic liber, quia vetustus est, majoris est auctoritatis quam si esset novus: nam veteres auctoritates, etiamsi falsæ sint, plus creduntur a nobis quam novæ, licet veraces. » Tum

A millesimus vicesimus octavus ab incarnatione Domini nostri Jesu Christi, per indictionem xi, ab assumptione autem beati apostoli Martialis nongentesimus quinquagesimus quartus, non sunt nisi centum sexaginta anni, ex quo monasticus ordo in hoc loco transmutatus est de canonico; et hæc Vita, eodem modo quo h'c legitur, per omnes Galliarum et Hispaniarum atque Britanniarum, necnon et Italiæ est provincias: quæ sine dubio per plures ecclesias habebatur ante incendium hujus loci, quod longe post multum tempus accidit postquam monachi hic intraverunt. Nam inter tot ac tantos catholicos viros, quibus semper Gallia sana perstitit, et maxime Ecclesia Lemovicensis, semper intacta ab omni hæresi perduravit, quis diabolus esset ausus et B valuisset aliquo modo tantum mendacium scribere? Si mendacium, quod absit, scriptum esset, a nemine catholicorum receptum esset, et hodie super terram nullatenus audiretur. Hæc ergo Vita veracissima est. Nam hanc Vitam et Patres nostri catholici in veritate receperunt, et ego sicut sancta quatuor Evangelia ita eam credo firmiter, et omni dilectione amplector et approbo. Et qui eam negat, inimicum veritatis pronuntio, et ut publicum hæreticum respuo. Quod vero prosequeris, auctoritates veteres mendaces potius recipiendum quam novas veraces, grande præjudicium est, cum veritas semper grande est, et nunquam veritas respui, nec falsitas debet recipi. Nec adverti oportet quis dicat, sed quid dicat. Nam puer unus dixit C veritatem, et eruit de morte mulierem, quam seniores duo loquentes falsitatem ducebant ad necem. Tres pueri flammis dati locuti sunt veritatem novam, sed rex grandævus affirmavit falsitatem antiquam. Si veritatem dicimus, quare nobis non creditur? vere ab amatoribus veritatis nobis creditur. Et quid mirum si amatores veritatis, tametsi nonnulli non intelligant, tamen credunt Martialem esse apostolum veritatis? nam si non credideritis, non intelligetis; et omnis qui est ex veritate, audit veritatis vocem. Et licet fortior sit rex et fortius vinum, tamen fortiores sunt mulieres quæ dicuntur falsitates, et insuper hæc omnia vincit veritas. Veritas gloriosa est et humilis, non superba. Nos in hoc superbe non sapimus, sed Deo placita D humilitate, proficere gliscimus et proterva despicientes, quibus cruda ostentatio eum. . . primum potius quam posteriorem apostolum in nonnullis locis habere voluerunt: nos omnia ex eo probantes, quod bonum est tenentes, et scientes non esse verum quod varium; jussu venerabilis Patris nostri Olibrici totius scientiæ totiusque virtutis viri, quod cumque in hac quæstione est maturum, salubre, sanum et ratum, libera cupimus exercere charitate. »

Hæc et hujusmodi nobis loquentibus et ipso

sorium in eodem pōsitum : *Gloriosus est Martialis apostolus Gallix, qui ita plantavit Ecclesiam, ut cum ipse multa pertulerit, in pace tamen deficiens hanc in pace dimiserit.* Ad hæc ille : « Et hoc antiquum est non novum, qui hunc dictatum composuit sapiens fuit. » Item ostendimus ei annosum bythum sequentialem in eodem volumine veteribus litteris factum : *Cives cæcolæ ut collegam, omnis sæcni uti apostolum Aquitania.* Et ille ait : « Hoc puto non est sine divina voluntate, quod a vobis apostolus prædicatur, quia pene omnis orbis terrarum jam hoc auditu famæ comperit. » Nescio aliud. Quid plus auctoritatis ei panderem post istas tres, cum in ore duorum aut trium testium stet omne verbum? Nox erat, et discessimus. Cœnavi tecum, o dilectissime abba, et quia crastino diluculo ad Egolismam urbem volebam redire, licenter a te dimissus sum. Facto mane caninum Langobardum ipsum vidi, nec propter iter meum cum eo sermocinationem habui. Et si scissem quis ille est, exspectarem eum Lemovicis uno anno, quousque contritum esset caput ejus serpentinum virga rationis incæ. Nam se ille squameo draconino collo resupinus postea jactitavit, se nostrum præliari mecum pro beato apostolo Martiale et me ideo quantocius fugisse; episcopum Jordanum et ejus canonicos omne quod inchoaverant respuisse, nec unquam amplius huic apostolatui consensuros esse quia audierant ipsum esse contradictorem.

Cum ipso Hebionita venit quidam medicinæ artis egregius, nomine Bernardus, ad Buxeriam monachus Ravennæ, qui dum mecum apud Egolismam sermocinaretur et similiter contrariosa de sancto apostolo Martiale multa proferret, sicut audierat a Longobardo prædicto, et interrogaret dicens abbati meo Ravennati, « quod caput dicam quia Martialis est apostolus? » a me protinus audit. « Quia discipulus Domini fuit, sicut Petrus et ab ipso Domino in carne potestatem ligandi et solvendi accepit. Hæc est summa apostolatus ejus. » Ille autem respondit : « Benedictus prior de Clusa, grammaticus perfectus, abiugat eum discipulum fuisse Domini, sed Petrum dicit convertisse eum, et dedisse ei potestatem ligandi et solvendi, sicut episcopi dant aliis quos ordinant episcopos. Astruit quoque vitam istam ejus, quæ in his partibus habetur, non esse veterem priorem, sed novam commentatam a quodam monacho ante hos centum annos; et alio modo eam haberi in Longobardia, ubi dicit eum parem esse sancto Apollinari et sanctis Fronto, Saturnino, Dionysio, Austremonio, Hilario Pictavensi, Martino Turonensi. » Tum ego occasionem deridendi stultum tactus, risum proferens aio : « Si grammaticus esset perfectus, non ista proferret Longobardus. Si

et solvendi accepisset, ut ipse Longobardus mentitur, sic quoque non incongrue posset prædicari apostolus. Nam et Hieronymus, maxima columna Ecclesiæ, et Beda Venerabilis presbyter Timotheum discipulum Pauli prædicant apostolum in suis Chronicis, quem Paulus ad fidem traxit et episcopum ordinavit, cui etiam duas epistolas scripsit. Onesimus quoque discipulus Pauli a pluribus Ecclesiis apostolus prædicatur, et ipse Paulus Epaphroditum, quem Philippensibus misit, prædicat apostolum Marcus etiam et Lucas evangelistæ discipuli apostolorum a pluribus Ecclesiis apostoli prædicantur. Nam Marcum Petrus Alexandria misit sine ordinatione episcopali. Qui cum provinciam Ægypti primus convertisset, a vicinis episcopis, licet sibi pollicem manus amputaverit ut sacerdotio reprobus esset, tamen invitus consecratus est episcopus, qui secundo anno post Domini ascensionem ex tribu Levi prædicantibus apostolis conversus fuerat. Sic et Martialis si discipulus Christi in carne non esset, quod dicere impium est, eo quod tamen primus Aquitaniam convertit, recte potest prædicari apostolus. Nam ab urbe Roma usque ad montes Pyrenæos nullus alter sanctorum est qui totam unam provinciam converterit, vel qui ab antiquis in litaniis in ordine apostolorum scriptus fuerit usque hodie, nisi solummodo Martialis. Episcopus etiam Lemovicensis Geraldus ante hos quindecim annos a Roma regressus, attestatus est nobis fortuito legisse se ibi volumen, ubi scriptum erat qualiter Martialis primus Ravennæ prædicaverit Christum dum in Galliam veniret, et post eum Apollinarem post longum tempus ibi venisse apostolicum virum. Unde et in Vita ejus sic scriptum est : « Igitur Martialis cum discipulis suis permenso tam magno terrarum spatio, prædicans ubique seminarium verbi Dei, ingressus Lemovicinum venit ad Tullum castellum. » Inter apostolos vero et apostolicos viros Hieronymus hanc differentiam dicit quod apostoli sunt qui primi unamquamque provinciam prædicare cœperant, unde et hodieque astruit apostolos posse fieri in Ecclesia, quorum signa et indicia apostolatus complentur; id est si hodieque vel usque in finem mundi aliqua provincia fuerit in qua nullus ante prædicator accesserit, qui primus ad eam aliquo modo accedens eam prædicare cœperit, et unam solummodo Ecclesiam in ea fundaverit, recte apostolus est; qui vero post eum venerint prædicatores et episcopi, illi sunt apostolici viri. Apostolicos viros enim dicit esse qui post apostolos ad dilatandam Christianitatem in regiones et provincias ab eis jam illuminatas, et in vita et post obitum eorum venerint, vel quos apostoli ordinabant, ut successores in loco eorum per civitates provinciam illius eorum prædicarent, et istant

scopi, inquit, et presbyteri habeant in exemplum apostolos et apostolicos viros, quorum honorem possidentes, habere nitantur et meritum. » Item in epistola ad Pammachium de optimo genere interpretandi ait : « Lucas vir apostolicus et evangelista scribit Stephanum primum Christi martyrem in Judaica concione narrantem, et cætera. » Item in eadem : « Marcus, inquit, discipulus Petri ita suum orditur Evangelium : *Principium Evangelii Jesu Christi*, » et cætera. Quos Ecclesiæ consuetudo in ordine apostolorum in litaniiis refert, et de eis psalmos et cantilenam apostolicam promit, ut jam dictum est, licet hodieque a pluribus Ecclesiis per incuriam hoc non observetur. Qui error humanus est, intellectus vero et emendatio hujus erroris prudentium est; nam eorum et similium commemoratione, quorum nomina per litanias in ordine apostolorum pronuntiantur, psalmi, versus, hymni, responsoria et antiphonæ congruentius apostolorum quam confessorum vel martyrum proferuntur a prudentioribus ecclesiasticis viris. Sed et ipse papa Gregorius, qui longe post tempora apostolorum fuit, tametsi minime ipse ad Anglorum provinciam, ubi hæcenus nullus accesserat prædicator, profectus sit, sed prædicatores miserit, tamen quia ejus labore et juvamine maximo fidem susceperunt, apud eosdem Anglos merito apostolus appellatur, quia quidquid post eum alii prædicatores laboraverunt, totum ei deputatur. Si ergo Gregorius post quingentos annos a tempore primorum apostolorum apostolus meruit esse et prædicari, quia signa apostolatus habet, cur Martialis non multo magis est apostolus, qui una cum Petro ab Hierusalem incipiens testis Christo fuit in Hierusalem et in omni Judæa et Samaria, et usque ad ultimum terræ, et Galliam primum illuminans omnem Aquitaniam provinciam acquisivit Christo? cujus signaculum apostolatus in Domino eadem Aquitania est usque in finem mundi; absque dubio enim ipse in ea fundavit Ecclesias, et primus in eis per civitates constituit episcopos. Non enim primus Arvernus præfuit episcopus Austremonius, nec Turonicis Martinus, neque Pictavis Hilarius. Idem et de aliis civitatibus. Nam Dionysius primum Pauli, deinde Clementis discipulus ab eo Galliam missus, primus Parisius præfuit episcopus, ubi nondum erat Ecclesia. Nam antiquas sedes, Turonicam in honore sancti Petri, Aurelianam in honore sancti Stephani, Martialis apostolus fundaverat; quæ postea mutatae sunt, una in honore sancti Mauricii, altera in honore sanctæ Crucis. Qui, quoniam post eum venit, non prædicatur apostolus, sed

Am Ægyptum ad eremitam Apollonium profectum fuisse? Nec derogamus eis, sed qui subtiliter veritatem perscrutatur, invenire potest Martialem totam Aquitaniam Christo subdidisse sicut apostolum, non solum Lemovicinum sicut unius dioceseos episcopum. Ideo sicut ex Deo coram Deo in Christo loquentes in veritate si dicamus eum Apostolum; qui vero post eum cæteros episcopi per Galliam fuerunt et usque in finem mundi futuri sunt, apostolicos viros, licet et omnes episcopi sancti et non sancti, vocentur et sint apostoli, sicut probabiliter possum ostendere. Nam præter hunc modum quo omnes episcopi sunt et vocari possunt apostoli, qua ratione Apollinaris est apostolus; cum jam Petrus Italiae regioni, cujus civitas est Ravenna, jam prior prædicari cœpisset? »

Ad hæc medicus respondit : « Ecce Martialis est apostolus. sed quis est apostolatus eius? » Tum ego : « Gallia proprie, quia ipse primus eam ingressus est. » Et ille : « Mentiris, inquit, nam Gallia de apostolatu Petri est. » Et ego : « Totus mundus, non sola Gallia, de apostolatu Petri est; nam proprie ipsi claves regni cælorum traditæ sunt et pascua ovium Christi. Verum proprie apostolatus ejus est Italia, quia eam prædicavit, et in ea occubuit et in ea jacet. Ita et proprie Gallia apostolatus est Martialis, quia eam primus illuminavit annuntians Dominum Jesum Christum, et in ea occubuit et in ea jacet. Ita proprie Hispania est apostolatus Jacobi, licet non eam ipse prædicaverit, sed quia corpus ejus per mare septem discipuli ejus Gallæciam advehentes, primi in Hispania Christi nomen annuntiaverunt, et ibi sepelierunt magistri corpus. Nam etsi Martialis proprium apostolatum non habeat, sicut procul dubio habet, eo quod tamen ab ipsius ore Christi in carne potestatem ligandi et solvendi accepit nequaquam profecto privaretur nomine apostoli. Responde etenim mihi, quis est apostolatus Pauli? Apostolatum Barnabæ et Lucæ et Onesimi et Silæ et Timothei ostende mihi, quia et istos Ecclesia prædicat apostolos. » Qui cum taceret, aio : « Etsi illi apostolatum proprium non habent, tamen apostoli recte prædicantur, quia officium apostolorum adimpleverunt, id est gentibus evangelizaverunt. Nec enim omnes episcopi proprias sedes habuerunt, nec omnes presbyteri proprias ecclesias, nec omnes abbates propria monasteria. Plerique etiam episcopi dereliquerunt episcopatus suos proprios, nec tamen ob hoc episcopi nomen amiserunt. Sic et nonnulli ex apostolis sine apostolatu proprio fuerunt, et tamen apostoli sunt. Quia vero sine dubio Gallia proprie apostolatus est Martialis »

mino et cogente Petro ingressus est evangelizare; A in super quod bene cœpit, melius perseveravit, et apostolatam propriam, id est gratiam et annuntiationem fidei in gentibus Galliarum pro nomine Christi habet. Unde qui eum contendit non esse apostolum, necesse est contendat nullum esse apostolum nisi tantummodo duodecim, et ut radat nomen Pauli de litanis de ordine apostolorum, nomina Barnabæ, Cleophæ, Marci et Lucæ et Timothei, Onesimi et Silæ et Judæ, et universalem invocationem qua dicitur: *Omnes sancti apostoli et evangelistæ et discipuli Domini*, et sit hæreticus Ilebionita. Cui nos catholici nequaquam patiemur acquiescere, sed vestigia priorum Patrum sequentes, nomen Martialis in ordine apostolorum invocabimus. Ad hæc medicus ait: *Benedictus dicit non esse hanc invocationem aliorum qui non sunt nominati, sed collectionem qui jam sunt nominati apostolorum.* Et ego respondi: *Diabolus male interpretatur Scripturas, et iste hæreticus male exponit litanias.* Sapientior est omnis Ecclesia catholica isto uno hæretico. Nam si collectio est prænominatorum, superflua est. Si invocatio est tam prænominatorum quam eorum omnium qui nominati non sunt, quod sine dubio verum est, necessaria est, sicut et invocatio universalis angelorum, patriarcharum et prophetarum, innocentium et martyrum, confessorum et virginum, et omnium sanctorum, qui nisi ita invocentur, nominatim per singulos invocari non possunt. Nam præter quatuor evangelistas, sunt alii evangelistæ, ut Lucas ipse in Actibus apostolorum commemorat Philippum evangelistam, qui unus fuit ex septem diaconis, qui eunucho Candacis reginæ baptizavit, et qui a spiritu raptus inventus est in Azoto, et pertransiens evangelizabat civitates. Non enim est ipse Philippus apostolus, ut quidam falluntur. Ipse est quoque Philippus, non apostolus sed evangelista, qui descendens in civitatem Samariæ prædicabat illis Christum, per quem Simon Magus credidit, cui etiam primo adhærebat. Et Paulus apostolus de aliis apostolis et evangelistis quos post ascensionem suam Dominus elegit multos, ait: *Et ipse dedit quosdam quidem apostolos, alios autem evangelistas, alios vero prophetas et doctores.* Nam Silas et Judas apostoli ab aliis apostolis ordinati, prophetæ dicuntur, et a prophetis et doctoribus Paulus ordinatus est apostolus. Porro de Vita Martialis apostoli, quam mentitur hæreticus non esse antiquam, audi qualiter Donadeus monachus ejusdem apostoli, licet illitteratus, arguerit mendacii quemdam ante hos decem annos grammaticum alienum similiter fallentem. Ingeniose duxit hominem in basilicam vetustam Salvatoris, quæ nimia vetustate tunc minime minimebat, et ante hæc centum annos est di-

Unde sunt istæ picturæ? Ille videns Martialem ministrantem Domino ad mandatum, et cæteras picturas sicut legitur in ejus Vita, rubore confusus non sine omnium qui aderant derisu professus est mendacium suum. Medicus vero ad hæc: *In uno solo vetere libro vel in litanis si potueris enim mihi ostendere scriptum apostolum, credam.* Quod cum in pluribus ostendere possem, gavisus dixi: *Veni ad monasterium, et vide.* Ille noluit, quia longe hospitium habebat, et crastino inde ad alia loca abiit. Dixit etiam mihi: *Ego plus quam alii homines causa medicinæ circumeo multa loca, et audio hoc reprobari ab omnibus, et a nullo laudari, et maxime propter Benedictum priorem qui contradictor est, qui affirmat omnibus propter hoc nasciturum esse ab hoc usque ad quinque annos magnum scandalum in loco sancti Martialis, et venturam ibi magnam persecutionem, quia orationes de ipso sicut illi proferunt, non sunt Deo acceptabiles.* Cui ego: *O linguam præcedendam et a canibus devorandam!* Jannes et Mambres restiterunt Moysi, et iste Longobardus resistit veritati; non valet comprehendere veritatem, non suscipit ipse veritatem, et eos qui suscipiunt prohibet, et adducit sibi celerem perditionem. Sui auditores a veritate auditum avertunt, ad fabulas autem convertuntur. Simon Magus de Petro et Paulo apostolorum principibus Neroni dicebat: *Isti homines contra regnum tuum agunt.* Zaroes et Arfaxat de Simone et Taddæo apostolis dicebant: *Venient ad vos inimici deorum et leges vestras subvertent.* Aman Agapites regi Assuero dicebat: *Est gens Judæorum in regno tuo quæ proprias leges tenet, et inimica est tuis.* Athenienses de Paulo dicebant: *Novorum demoniorum annunciator est iste.* Pontifices et Pharisæi concilium contra Dominum tenuerunt, dicentes: *Quid facimus, quia hic homo multa signa facit? Si dimittimus eum, omnes credent in eum.* Judæi Pilato dicebant: *Seducitor ille dixit adhuc vivens: Post tres dies resurgam.* Impedit nos Satanæ, sed non erubescimus veritatem; reddat ei Dominus secundum opera ejus, quia valde resistit verbis nostris; habet speciem pietatis, sed virtutem ejus abnegat; habet zelum, sed non secundum scientiam. Ego vero, si fulminibus igneis consumerer in hac hora, nequaquam testimonia sanctorum Patrum nostrorum transgrederer, sed exclamarem: *Apostole Christi Martialis, salvum me fac.* Si totum monasterium ipsius apostoli et tota civitas Lemovicensis omni modo hodie igne cremaretur, nec sic qui eum diligunt dimitterent puram veritatem ipsius, sed tunc ardentius et fiducialius clamarent: *Apostoli tui Martialis, Domine, precibus adjuvemur, ut et a nostris reatibus absoluti, ab imminenti periculo liberemur per Christum Dominum nostrum.* Porro

tot episcopi, tot abbates, tot sapientes transacti ante ducentos annos? Nunquam amplius audivimus Martialem esse apostolum. Cur hoc mutant isti sapientes? satis habet honorem. Et sic lingua venenata invidorum decidit in blasphemiam puigens talia. De illo gradu, ubi Deus cum posuit, tollunt eum, et faciunt eum ascendere ubi nunquam fuit; et ipsi Martiali hoc molestum est.

O aculei serpentis, o aspides surdæ, o lingua toxicata diaboli, quæ solita es sanctos Dei et ipsum Deum dilacerare; quæ non desinis pervertere vias Domini rectas; quæ in paradiso dixisti: *Nequaquam morte moriemini*, et protoplastos intercemisti; quæ dixisti de Filio Dei: *Hic est homo vorax ac potator vini*, et *Hic est Joseph fabri filius*; quæ dixisti per Pharaonem: *Quis est Dominus, ut audiam vocem ejus? Nescio Dominum, et Israel non dimittam*; quæ dixisti Filio Dei: *Hæc omnia tibi dabo, si cadens adcraveris me*; quæ vis omnes cadere, nullum erigere; quæ Judam de apostolatu dejecisti; quæ aperis os tuum in blasphemias ad Deum, blasphemare nomen ejus et tabernaculum ejus, et eos qui in caelo habitant; quæ corpora martyrum submergere fecisti, dicens: *Ne Christiani sibi martyres facerent*; quæ per Simoneum Magum de Petro apostolorum principe, dicebas Neroni: *Hic est homo imperitus, piscator mendacissimus, nec in moribus, nec in genere, nec in aliqua præditus potestate*; quæ Spiritum sanctum minorem Filio, et Filium minorem Patre dudum prædicabas, nunc prædicas Martialem esse minorem apostolis; quin potius abnegas eum esse Christi apostolum. Sed, hæretice, canis invide, quicumque hoc dicis, recte in caput tuum mentiris: quia Christus Martialis magister fuit, Christus Martialem per se docuit, pro Christo Martialis multum laboravit, ut verus apostolus. Multitudo sapientium sanitas est orbis terrarum. Quod prædicamus Martialem esse apostolum, contrarium est diabolo, delectabile Christo. Astutia diaboli adhuc dicunt nonnulli rustici: Magis volumus Martialem esse confessorem primum quam apostolum ultimum. Et hæc de causa ab insulis hæc prava consuetudo dudum immissa est, quæ modo ab eruditis penitus abscissa est. Docti enim credendi sunt potius quam vulgus, nec doctus assentiri debet opinionibus vulgi, sed vulgus assentiri oribus docti. Docti enim fulgebunt ut splendor firmamenti, et qui ad justitiam erudiunt multos quasi stellæ in perpetuas æternitates. Quapropter hanc justitiam non in vanum ducimus prædicare. Vestigia enim Christi secuti sunt priores apostoli; post

A qui apostolorum junctus collegio, potestate ligandi atque solvendi accepta a Domino, non dissimili cum apostolis est honoris usus privilegio; et multa alia, in quibus apostolus prædicatur; nunc vero per unum Langobardum rusticum, putantem se esse grammaticum, derelinquet conventus eruditorum catholicorum veritatem antiquam Patrum nostrorum? Facilius possunt cervi camporum pasci in æthere quam sancta mater Ecclesia hanc suam purissimam veritatem derelinquere. Hinc sanam consuetudinem, etsi insulsi olim respuerunt, non tamen amiserunt, sed faviti et ignorantes ex parte retinuerunt scintillam, et eruditi in litanis reservaverunt: ex qua scintilla reluxit modo ut sol pulchra veritatis consuetudo, glorificante Deo tempora piissimi pastoris nostri Odolrici et episcopi Jordani. Quia ergo Martialem prædicamus in veritate apostolum, gaudet ipse, gaudet Deus, gaudent angeli et omnes sancti ejus. Tristatur diabolus, tristatur hæretici et invidi, et cum invidia sua moriuntur, nisi a diabolo disjungantur. Testificor coram Deo et Christo Jêsu, qui venturus est judicare vivos ac mortuos, per adventum ipsius, et regnum ejus; testificor et coram Spiritu sancto, qui apostolorum pectora invisibiliter penetravit, si mihi visibilis modo appareret in facie mea Martialis ipse, et me interrogaret dicens: *Quem me dicunt homines esse?* ego sine aliqua hæsitatione, confidentissime ac promptissime protinus ei responderem dicens: *Alii apostolicum virum, alii unum de episcopis, alii unum de ignotis sanctis, aut unum ex confessoribus.* Et si dignaretur me interrogare dicens: *« Odolricus vero abbas meus, et monachi mei, et episcopus meus Jordanus, Quem me esse dicunt? »* ego protinus responderem, *« Apostolum Dei. »* Ego autem Ademarum indignus servus tuus veraciter credo, confiteor et dico quia tu es vere magnus et egregius, et nobilissimus apostolus Dei; et qui te contradicit esse apostolum, ira Dei cadat super illum, et sit perditio in adventu Domini nostri Jêsu Christi Filii Dei, qui te per se ipsam docuit. Sed dubii, quia non audiunt nomen tuum scriptum in Evangeliiis, te hæsitant apostolum; verum ego credulus profiteor tacite prætermissem causa junioris ætatis tuæ; cum et in Veteri Instrumento non numerarentur Hæbræi, nisi a viginti annis et supra. Fides, spes et charitas meum comitantur in ardua gressum, dum credo quæcumque Petrus a Christo secreta et cum duodecim audiebat, te quoque per eundem Petrum tunc simili modo audisse, et ideo gentibus te fiducialius Christum prædicasse, et per te gaudeo

scribo, hac ipsa hora animam reddam. Christus A ubique est.

Christus me vivere vult, Christo gratum est Martialem prædicari a nobis apostolum. Est enim vere apostolus. O seniores Patrum, quibus hanc epistolam scribo, adhuc auribus accipite blasphemos Langobardi inter pocula sermones. Nam contrarius apostolo iubenti cum silentio panem manducandum, non in capitulo matutino, non in loco sobrietatis, sed jam escis distentus, piscibus refectus, vini meri poculis madidus, in refectorio fratrum iubeat lectorem silere multoties, et non de ipsa lectione, sed de apostolo Martiale, fratribus convivantibus, sæpissimos sermones faciebat ita derisorios, quod non sine immensa cordis mei amaritudine dico, ut omnium ætatum fratres ad lascivum risum et cachinnum dissolveret. Ita tota prandia et cœnas per dies ferme quadraginta Augusti et Septembris mensium alternatim manducabat et bibebat, sibi et Christo apostolum Martialem blasphemabat nobis. Epulæ suæ, blasphemix nostræ. Hæc erat sua crebra repetitio quotidiana : « Ego, inquit, sum nepos abbatissæ de Clusa; ipse duxit me per multa loca in Longobardia et Francia propter grammaticam; ipsi jam constat sapientia mea duo millia solidis, quos dedit magistris meis. Novem annis jam steti ad grammaticam, et adhuc sum scolasticus. Sumus novem scholastici, qui simul discimus grammaticam, et sum ego valde perfectus sapiens. Habeo duas magnas domos plenas libris, et adhuc non omnes eos legi, sed quotidie meditor in illis. Nullus liber est in tota terra quem ego non habeam. Postquam exiero de schola, non erit subitus cœlum tam sapiens ut ego. Ego ero abbas de Clusa post mortem avunculi mei, jamque sum electus ab omnibus; et nisi tales conversi mali monachi fuissent, qui non curant nisi de hypocrisi et de rusticitate, qui mihi hoc abstulerunt, jam ex multo tempore essem consecratus abbas. Ego sum prior de Clusa, et scio bene facere sermonem de littera. Dicunt isti Lemovicani stulti, quia in Francia prædicant apostolum esse sanctum Martialem, et quia mittunt eum in litaniis ante martyres, hoc falsum est; ego enim multis annis steti in Francia, et nunquam ibi audivi etiam nomen ejus in aliquibus agendis nec in totis litaniis. Francia nihil scit de ipso : nescit si est apostolus, aut martyr, aut confessor. Nulla ibi de eo fit commemoratio etiam in suo natalitio. Nunquam deberet esse hoc cogitatum. Quis fuit unquam tam ausus qui hoc diceret? Quis ausus fuit Martialem prædicasse apostolum, nisi prius grande generale concilium omnium

lia, sed parum; nam in Longobardia, ubi ego plus didici, est fons sapientiæ. Ego propter hanc causam, conducam omnem Aquitaniam ad tale placitum, in quo nullus clericorum sciet se adjuvare. Nam ego aut ibo ad papam Romanum propter hanc præsumptionem, aut mittam ei litteras meas sicut scio componere. Et iste papa est valde asper homo et ferus, et male iracundus et sævis moribus; et mox ex quo audiet novum apostolum esse erectum in Gallia, excommunicabit omnes episcopos et omnes ecclesias et monasteria totius Aquitanix, ut nullum sacrum ministerium ibi amplius celebretur, quousque hoc sit omnino destructum, et pœnitentia publica pro hoc sit ab omnibus facta. Et postea per testamenti præceptum excommunicabit, ut jam ultra in futurum hoc amplius nullatenus præsumatur. »

Itaque duo pseudomonachi nostri a Buxetia reversi, mox gementes cœperunt nobis dicere : « Heu! male fuimus nati; omnes mortui sumus, nisi Deus misericordiam nobis fecerit. » Tum ista quæ supra retuli, et multo alia majora quæ audierunt ab illo nuscipula diaboli Longobardo, cœperunt nobis enarrare. Ego vero, confusus hanc contrarietatem accidere propter majorem futuram firmitatem, et quia quo plus contradicitur, eo plus veritas affirmatur, simulque pro nihilo ducens ostentantem Longobardum (audieram enim eum Lemovicas, ut supra dixi, barbarismis male corrumpere Latinitatem, et stultos mores ei inesse; nam iram suam nequaquam celare poterat, et contentionem in nos sua defensione amabat, intellexeram), vel quia tot prudentes Ecclesiæ Lemovicensis viros judicabat erroneos, vel quia solus exoticus neque invitatus, videri magister volebat pluribus (culpa est enim superbix meliorem velle docere); simulque quia confestim apputit animus hanc vobis scribere epistolam ad refellendos recordis errores, curiose minutius sciscitatus sum ab eis hæc omnia dicens : « Unde nostis si ipse est sapientior nobis? — Ultra, inquit, omnes homines est sapiens quos unquam vidimus. Nullum ita tota die loquentem audivimus. O quam loquax est! nulla hora lassatur a locutione. In quocunque loco fuerit stans, sedens, ambulans, jacens, ita defluunt verba ab ore ejus veluti aqua a fluvio Tigride. Ipse mandat omnem locum Buxerix sicuti abbas, omnes monachi, et laici, et clerici nihil agunt sine nutu ejus; ipse est enim prior prælatus. Multitudo populi et militum, nobis præsentibus, ad eum quasi ad principem desiderantium eum audire loqui festinabant; quos ipse tota die ferens verba, omnes pertaxos reddebat, ipse vero

sapiens reputabitur. » Tum illi : « In hac terra non reputatur sapiens, nisi multum fuerit eloquens. Sed de sancto Martiale valde sumus tristes; nam valde placebat nobis eum prædicari apostolum; amodo vero revertendum nobis est ad solitum usum. Ipsi enim Lemovicenses monachi, qui ante corpus ejus astant, post non multos dies revertentur ad pristinum morem, et non vocabunt eum ultra apostolum, sed confessorem, sicut Benedictus affirmat, et erit hoc magna derisio coram omni sæculo. » Quibus ego. « Hæc est visio mea, quam hac nocte exhorrebam. Duo parvi, sed valde fetidi serpentes erant colore tetro, ascendentes de vallo inaquoso, sed humido, inter se ludentes et luxuriantes, et corpore immoti in superficiei valli. Quos quidam monachi admirantes et ridentes spectabant libenter; verum ego pro fetore maligno potius exsecrans quam fugiens, videbam eos in cavernulis suis reabscondi, quasi fugiendo velocius. Videbam item in summitate fossati ipsius tertium serpentem turpissime variatum, non plus uno cubito longum, inflatum nimio veneno, medium de foramine exire torpidum, et evomentem venenum, qui exhalabat exsecrandum fetorem; quem, qui circumstabant, dicebant esse matrem duorum serpentium. Quem a longe clausis naribus meis dum cœpisssem spectare, ille velut visum meum erubescens, paulatim retrorsum repens, in foramine suo delituit. Intellexi duos serpentes duos esse vos pseudofrateres, tertium vero doctorem vestrum Longobardum, quem ultra nequaquam vocabo Benedictum, sed nomine digno censebo Belionium, hoc est, Belial sonum, quia per os ejus diabolus sonat. Est siquidem proprium Satanæ non per charitatem admonere, sed per superbiam derogare, per invidentiam aliorum claritatem obfuscare. Sed cum sciam difficile erigere, et facile esse diruere veritatem, nullatenus miror vos pro uno ignoto magistro in momento reliquisse bonum, quod me per multum tempus suadente, qui sum a puero non incognitus, testimoniis æque et auctoritatibus virorum probabilium fervescentibus vix inchoastis. Melius tamen fuerat vobis rectitudinem hujus veritatis licet cognitam non inchoasse quam inchoatam dereliquisse. »

De alio etiam monacho sæculari, licet inter regulares Angeriacensis cœnobii ad horam conversetur, ejusdem nominis, prænomine autem Salgionio, scilicet, o viri clarissimi quibus hæc scribo, et ipse in quantum potest, adversarius est huic veritati, adeo ut in conventu nostro publico die quodam hospes, audiens nos in litaniiis nomen Martialis in choro apostolorum canere, mox ibi coram omnibus maximum tumultum et murmur et scandalum moveret, et deinceps quartum in ordine confessorum elata voce proferebat, qui quartum decimum in ordine

A vidi jam olim quemdam præcipuum comitem Almanum, cujus linguam intelligere non poteram, nisi in psalmis et litaniiis et lectionibus, cujus capellani ante eum quotidie circa horam tertiam litanias sanctorum dicebant, et quotidie illos audiebam Martialem pronuntiare in ordine apostolorum. » Tum Salgionius : « Et ego, quando euntes in Hierosolimam intravimus mare, vidi quemdam Joannem monachum, fortissimum grammaticum, ex civitate Remis, qui in navi similiter quotidie Martialem pronuntiabat in ordine apostolorum. » Et Gauzbertus ait : « Ego nisi per memetipsum ab extranea gente et barbara lingua audirem, non crederem eum esse apostolum; tu vero, qui, ut dicis, exemplum simili modo ab alienis audisti, cur adversarius es? Quia nunquam, inquit, hactenus talis consuetudo fuit inter nos, et omnes episcopi et abbates nostri sunt propter hoc tristes, et volunt mittere epistolas papæ Romano, ut hæc novam præsumptionem fieri prohibeat. » Et ego respondi : « Si papa, subripiente consilio invidorum, hoc prohibet, tamen obedire oportet Deo magis quam papæ Romano. Nulli etenim papæ data est potestas vel absolvendi vel excommunicandi sanctos apostolos Dei, vel prohibendi Ecclesiam Dei a bene faciendo et recte loquendo. » Et ille : « Cur hoc inchoasti sine licentia sua? » Tum ego. « Et tu, inquam, cur effectus es de canonico monachus sine licentia sua? Nunquid non ante Martialis fuit apostolus quam in urbe Roma esset aliquis papa constitutus? Nunquid non simul cum Petro Romam venit? Nonne in Hierusalem fuit a Christo apostolus constitutus, et in Sion per Spiritum sanctum scientia omnium linguarum edoctus est? Non enim de urbe Roma, sed de Sion exivit lex, et verbum Domini de Hierusalem. Si qui vero apostoli ordinati sunt Romæ, requirant apostolatam suam Romæ. Martialis enim in Hierusalem apostolus ordinatus est, ubi fons Christianitatis, ubi vinea fuit balsami, ubi mater est omnium Ecclesiarum Sion. Nam et quod legitur in quibusdam Annalibus : *Natalis Martialis, qui ab apostolis ordinatus est*, simili modo legitur de Jacobo apostolo : *Natalis, inquit, Jacobi fratris Domini, qui ab apostolis primus Hierosolymis ordinatus est episcopus*. Non enim apostoli eum consecrarunt, qui a Christo consecratus erat, sed compulerunt suscipere regimen Ecclesiæ. Pari modo Martialis tantæ dignitatis est apostolus, ut ab apostolis non consecratus, sed unanimi consensu primum deputatus sit regimen suscipere in provincia et in urbe adhuc ignota, sed a Domino postea Petro ostensa. Ideo Petrus ait : *Lemovicam tibi Christus commendat*. Christus, inquit, non ego. Clementi vero quem de gentili Romano Christianum fecerat, alio modo Romanam urbem injunxit Petrus, dicens : *Te episcopum Romæ ordino et tibi*

medio coram omnibus manum ei imposuit benedicens, et in cathedra sua eum sedere compulit. Hoc ipsum antiphona demonstrat antiqua: *Sanctus Martialis ad prædicandum Galliis delegatus*, subauditur a Domino, quia Dominus ante deputaverat Galliam ad prædicandum, ad quam postmodum præcepit ire per jubentem, imo suadentem et hortantem Petrum. In qua regione primum Lemovicensibus sermone et signis salutem pandere suscepit. Si enim hanc antiphonam ad alios verteris apostolos, recte constabit hoc modo: S. Petrus ad prædicandum Italis delegatus, Romanis civibus jubentibus cæteris apostolis semina fidei eroganda suscepit. Sanctus Andreas ad prædicandum Achaïæ delegatus apud urbem Patras, suadentibus aliis apostolis, prædicationem suscepit. Licet enim, ut liber Clementis ait, Barnabas primus Romanis exortus sit prædicare, tamen sine effectu et fructu reversus est Orientem. Et si calicem Aurelianensis ecclesiæ, quem, sancto Evurtio episcopo

A celebrante missam, factur divina manus benedixisse, nemo postmodum mortalis præsumpsit benedicere, quomodo Martialem, quem Christus manibus suis benedixit episcopum cum cæteris apostolis, ultra aliquis mortalium benedicere pontificem præsumeret? Et si benedictio patriarcharum tantam vim habet, ut dum barbas et coronas clericorum benedixerint hoc tantummodo dicentes: *Benedicta sit barba vel corona tua, aliorum episcoporum benedictione non opus sit; multo magis benedictio ipsius Domini, qua elevatis manibus apostolis benedixit, tantam virtutem habuit ut altera consecratione ab aliquo mortalium ipsis alterius nullatenus opus esset.* Ille vero respondit: « Ipsi principes sæculares hoc vituperant. » Cui ego: « Non omnes, inquit, qui ipsum Christum aut apostolos ejus loquentes audierunt verbum Dei, receperunt. Et hoc tempore obsequium amicos, veritas odium parit. »

FRAGMENTUM SERMONIS ADEMARI

In concilio Lemovicensi habiti.

Apud Mabill., *Acta SS. ord. S. Bened.* tom. VIII. p. 34, n. 3.)

Perlongum est tot Patrum rata testimonia de ejus (id est sancti Martialis)... ad medium deducere. Unum tamen ex priscis auctoribus super hoc memorasse satis sit: illum certe nominatissimum Patrem (S. Abbonem), cui in pastorali regimine ille totius scientiæ vir gravisque auctoritatis successit archiepiscopus Bituricensis (*Gaulinus*), orthodoxæ fidei defensorem, catholicæ pietatis cultorem, bene nostis, etsi non visu, sed auditu. Jam enim longe ante nos præcessit martyrio coronatus, sanguine fuso ab impiis passus; ad cujus sepulcrum jam clarere audivimus miracula, verorum testimonio comprobata; cujus martyrium etiam in pluribus Ecclesiis more sanctorum martyrum solemniter celebratur. In quo martyre tantum domicilium sapientiæ sibi collocaverat, ut sui temporis eruditi, quanquam innumeris florerent, præ omnibus tamen auctoritas ejus maxime duceretur, ita ut in tota Gallia et Germania atque Anglorum gente (nam illic quoque famosissimus habebatur) de quacunque ventilaretur quæstione, si quis audisse se diceret ab illo definitionem, nihil plus auctoritatis requireretur; judicabatur ab omnibus ratum esse quod ab ore tanti viri auditum esset:

C proposita discernere, solus omnium magister paucis verbis dubitationi finem dabat. Omnes, licet peritorum peritissimi, ex ore ejus pendebant, eo præsentem digitum ori superponebant. Ita magnus sapientiæ, præterquam quod septem columnis liberalium artium fulcitus erat, plenus auctoritatis et gratiæ, omni ecclesiæ ornamentum erat. Conventus episcoporum decorabat, omnia sua dicta auctoritate divinarum Scripturarum approbabat; et quidquid ex ore ejus procedebat, quasi quodammodo non humanum, sed divinum sonabat. Hic in suo quodam tractatu Martialis veritatem tacere non potuit, dicens: « Summus Pater iste Martialis in cœna omnino sat mystica Christo conviva fuit, cœlestis panis sumens reliquias; cumque discipulorum collegia postea surgens tersit, lætus ipse præbuit linteamina. Neque unquam refugit sacra contubernia, absque Thoina piorum ex timida caterva unus. Quin imo cum Christus peteret cœlestia, benedici meruit inter astantium agmina. Nec choros laudantium sprevit, sed cum eisdem sancti Spiritus tunc suscepit charismata et linguas multifidas: quibus subnixus, tandem Petro comite pervenit Antiochiam, ac dehinc